

Tempora Nostra

24e Jaargang, nummer 1. April 2012

Voorwoord	1
Beekvliet bij de tijd	3
Winnend gedicht van Charlotte Fontijne	6
Jan Bluysen 50 jaar bisschop	7
Boek en dvd over twee eeuwen Beekvliet	11
Twee promoties	13
Bevlogen en zakelijk	15
Afzien in een fantastische baan	18
Oud-Beekvlieters in het nieuws	21
Huidig Beekvliet in de pers	26
De weg voorbij naar Santiago de Compostella	29
Oud-Beekvlieter Ton van Loon overleden	32
Het laatste gedicht	34
Oproep	35
Personalia	36
Colofon	39

Website Beekvliet: www.gymnasiumbeekvliet.nl

e-mail: beekvliet@gymnasiumbeekvliet.nl

Tempora Nostra digitaal

Voor leden van de reünistenvereniging is het mogelijk om de teksten van iedere uitgave digitaal toegestuurd te krijgen. Belangstellenden kunnen zich melden op het e-mailadres van de redactie, zoals dat vermeld staat in het colofon.

Bij de aanmelding graag naam en (e-mail)adres vermelden.

Voorwoord april 2012

Geachte leden van Nunc Meminisse Iuvat en lezers van Tempora Nostra,

Peter van Overbruggen,
redactievoorzitter TN

We maken ons vaak druk over wat er in onze ogen niet deugt, terwijl we al het mooie over het hoofd zien. Kleine onvolkomenheden groeien dan uit tot storende blunders. Om met Toon Hermans te spreken: *“Net of het vlekje groter wordt.”* Als schoolmeesters hanteren we het rode potlood om anderen op fouten te wijzen. Bekende Nederlanders worden in praatprogramma’s om futiliteiten compleet afgemaakt. Mensen twitteren afkeurende oneliners met wilderiaans genoeg de wijde wereld in. Nieuws wordt pas goed nieuws als het maar slecht nieuws is.

Wees gerust, daar doen we in dit blad niet aan. Van en over Beekvliet dus alleen maar goed nieuws? Inderdaad, er is – met het voorjaar in de lucht - zoveel positiefs te melden dat je er bijna vrolijk van wordt.

De redactie prijst zich gelukkig met een toevloed van kopij, die bol staat van aanstekelijk enthousiasme. Bijvoorbeeld van de groep oud-leerlingen die publicaties – boek en film – voorbereidt rond het 200-jarig bestaan van Beekvliet in 2015.

Ik lees verder in een stuk van een oud-Beekvlieter: *“Wonderbaarlijk blijf ik het vinden hoe velen vaak via toeval een werkplek vinden waar latent aanwezige idealen en energie tot bloei komen. Zo is het ook mij vergaan.....”*

Diezelfde daadkracht laat zich ook waarnemen in het verslag van een fietstocht naar Santiago, die bij de schrijver een onthullende reis naar zichzelf geworden is.

Bijzondere ervaringen lezen we van bijzondere mensen, die zich in hun Beekvliettijd nog geen voorstelling konden maken van hoe hun toekomst eruit zou zien. Of misschien ook helemaal geen zin hadden om zo ver vooruit te kijken, omdat ze nog te zeer gericht waren op het hier en nu. Of omdat ze zich verzetten tegen wat anderen vonden dat ze moesten doen of zeggen. Of lastig werden gevonden door steeds te vragen naar het “hoe” en “waarom”. Maar intussen is met de jaren het inzicht gekomen, dat dingen op hun plaats vallen en ideeën soms werkelijkheid worden. Dat gebeurt allemaal bij mensen die Beekvliet kortere of langere tijd geleden achter zich gelaten hebben en ons deelgenoot willen maken van wat hen bezielt. Ter illustratie hiervan laat ik de dichtregels van Beitske Bouwman voor zichzelf spreken.

Hemelbestormers

*hemelbestormers waren wij
die zo graag sterren wilden zijn
ondertussen bestormde
de hemel
nietsontziend ons
en droomden wij
de sterren van
de hemel*

En we blijven tot slot nog even in poëtische sferen. Bijzonder is het dat dit jaar bij de Nationale Dodenherdenking op De Dam een leerling van Beekvliet haar gedicht gaat voorlezen, dat bij de wedstrijd “Dichter bij 4 mei” als beste werd uitgekozen.

Laat u leiden door verrassende bijdragen, waarin optimisme de boventoon voert. En als de blaadjes van de rozen door uw vingers gevallen zijn, dan kan hooguit een klein stekeltje u nog ergeren ...*Contemnunt spinam, cum cecidere rosae (Ovidius)*

Peter van Overbruggen, redactievoorzitter

Beekvliet bij de tijd

Nieuwbouw officieel geopend

Vorig jaar om deze tijd vermeldden we al dat de nieuwbouw voor de BINAS-vakken gereed was voor gebruik, maar laatste details namen nog enige tijd in beslag. Vandaar dat de officiële opening ervan recent pas plaatsvond: op 2 maart openen burgemeester Pommer van Sint-Michielsgestel en Pieter Hendrikse van de Raad van Bestuur van OMO het nieuwe paviljoen. Uiteraard moesten zij daarvoor enkele bèta-wetenschappelijke activiteiten verrichten: verkleurende chemische oplossingen bepaalden de volgorde waarin de burgemeester de lintjes moest doorknippen om de sleutel van het gebouw te kunnen bemachtigen. Hulp van twee brugklassers bleek vervolgens noodzakelijk om de sleutel te bevrijden uit twee vacuümgezogen Maagdeburger halve bollen. Gelukkig liet de wetenschap ons niet in de steek, waardoor er vanaf nu les gegeven wordt in een officieel geopend verklaarde prachtige nieuwe leeromgeving.

Julius en Max met de Maagdenburger halve bollen

Rector ziek

Rector Nico van Rhijn is, sinds begin december, vanwege ziekte afwezig. De Raad van Bestuur van OMO heeft inmiddels een tijdelijke vervanger aangesteld om de lopende (management)zaken op school op goede wijze draaiende te houden: drs. T.G.W. (Titus) Fränkemolle, rector van Kwadrant Scholengroep in Oosterhout/Dongen.

Inspiratieprijs bij FIRST Lego League

Op 26 november nam een team van in totaal tien tweede- en derdeklassers deel aan de regionale finale van de FIRST Lego League, een wedstrijd waarin het programmeren van ‘Lego-robotjes’ centraal staat. De wedstrijd heeft elk jaar een ander thema (dit jaar ‘voedsel en technologie’) waarover het team ook een presentatie moet houden. Het Beekvliet-team won, door hun enthousiaste presentatie en goede teamwerk, de ‘inspiratieprijs’; een prima prestatie aangezien Beekvliet pas voor de tweede keer aan het evenement deelnam.

Cambridge-certificaten uitgereikt

Trots kunnen de leerlingen zijn die afgelopen juni deelnamen aan examens Engels van Cambridge University. 37 leerlingen uit klas 4 behaalden dit, internationaal erkende, examen op ‘Advanced’-niveau; 19 leerlingen uit klas 5 slaagden zelfs op het allerhoogste niveau: ‘Proficiency’. Er zijn niet veel middelbare scholen waar tot op Proficiency-niveau wordt opgeleid, dus een uitstekende prestatie! Daarom werden de certificaten op 17 januari in een feestelijke (en uiteraard zeer Engelse) setting op school uitgereikt.

Bijzondere lessen

De afgelopen maanden heeft een flink aantal bijzondere lessen en modules plaatsgevonden, in het kader van verbreding van het lesprogramma. Groepen onderbouw-leerlingen hebben deelgenomen aan modules ‘Sportmanagement’ – met als afsluiting een bezoek aan het Olympisch Stadion in Amsterdam –, ‘Gebarentaal’ en ‘Filosofie’; alle leerlingen met Cambridge-Engels hebben een Engelstalige theatervoorstelling door ‘The Cyclepaths’ bijgewoond en voor de leerlingen van klas 5 en 6 kwam Valentine van der Lande (examenjaar 1996) in het kader van Studium Generale vertellen over de oprichting van haar inmiddels succesvolle bedrijf tenpages.com, een inspirerend verhaal over zelfstandig ondernemerschap!

Patrick van Aarle

Wiskunde-olympiade en EUSO

Bij de jaarlijkse wiskunde-olympiade voor klas 4 t/m 6 hebben twee Beekvlieters erg goed gescoord: Jim Klooster (klas 4) en Merel van der Heijden (klas 3!!) wisten zich te plaatsen voor de tweede ronde die later dit jaar in Eindhoven zal plaatsvinden. Een knappe prestatie! Het team bestaande uit de vierdeklassers Paul Brink, Rob Werst en Bobby Visser plaatste zich, door een overwinning in de voorronde aan de TU Eindhoven, voor de nationale finale van de EUSO (European Union Science Olympiad, practicumolympiade in de BINAS-vakken). Te midden van teams van vijfdeklassers hielden zij zich daar al aardig staande, vast van plan om volgend jaar nog beter te presteren.

‘Come together’

Op 7 december tekende de (nieuw opgerichte) stichting Come Together YPP (Youth for Peaceful Progress) een meerjarige sponsorovereenkomst met Rabobank Dommel en Aa. De stichting, een initiatief van de Dungense ondernemer Milo van Osch, zet zich allereerst in om leerlingen van Beekvliet komende jaren structureel te kunnen laten deelnemen aan de Model United Nations in Den Haag (THIMUN) en Chicago (MUNUC). Daarnaast wil de stichting ervoor zorgen dat maatschappelijk ondernemen en duurzaamheid een plek krijgt in het Studium Generale van Beekvliet. Mede dankzij de stichting en de gesloten sponsorovereenkomst namen leerlingen van Beekvliet dit jaar in januari en februari dan ook op succesvolle wijze deel aan de MUN's in Den Haag en Chicago.

Help! Mijn kind moet kiezen!

De ouderraad van Beekvliet organiseerde op 28 februari een informatieavond voor ouders die in het teken stond van het keuzeproces van hun kinderen: eerst profiel- en vakkenkeuze, daarna studiekeuze. Dankzij de medewerking van studenten van de RU Nijmegen en studiekeuzecoach Ellen Welch-ter Stege (examenjaar 1981) werd het een zeer inspirerende avond met een levendige discussie. De ouders keerden tevreden huiswaarts, met veel tips op zak om hun kroost goed te kunnen coachen in de bijna onmetelijke brij aan keuzemogelijkheden.

Hans van Vorstenbosch 25 jaar op Beekvliet

Inmiddels zijn de voorbereidingen in volle gang voor de viering van het 25-jarig jubileum van Hans van Vorstenbosch, voorheen TOA Natuurkunde, inmiddels systeembeheerder. Op 12 april wordt zijn jubileum door de hele school gevierd. In de volgende editie van Tempora Nostra meer hierover!

Winnend gedicht van Charlotte Fontijne

Charlotte Fontijne uit klas 5E heeft met haar gedicht de Nationale Dichtwedstrijd 'Dichter bij 4 mei' gewonnen. Uit ongeveer 300 inzendingen zijn door een jury 16 gedichten geselecteerd voor de finale. Donderdag 15 maart was die in Breda en daarbij kwam Charlotte als winnares uit de bus. Op 4 mei is haar gedicht live te beluisteren tijdens de dodenherdenking op de Dam in Amsterdam.

De stilte spreekt

Hoorde u het net?
Toeschouwer op de bank
Hoorde jij het net?
Kindje aan je papa's hand

Zij die het horen,
luisteren
Heb je gevonden waar het ontspringt?
Alleen,
hoor je hen fluisteren
Terwijl, nu wij tezamen
hun spreken harder klinkt

Men zegt : ' Twee minuten is het stil'
Zo heb ik ze nooit beleefd
Stilte is er als mensen zwijgen
Maar elk van deze stemmen leeft

Ik hoor in stilte geen zwijgen
Een soldaat sprak tegen mij
over liefde voor zijn gezin
hoe hij van hen houdt
zijn stem klonk vredig en blij

Die mevrouw hoorde net geen zwijgen
Een stilte allermin
De stem van haar grootvader sprak
hoe trots hij op haar is
zijn stem,
van binnenin

Zij die niet geluisterd hebben
hebben niet gehoord

Maar, het hindert niet
luisteren kan altijd
Hun stemmen klinken voort.

Charlotte Fontijne (klas 5E)

Jan Bluysen 50 jaar bisschop

Monseigneur Jan Bluysen,
50 jaar bisschop

27 december 1961...

In een ijskoude Sint Janskathedraal – waar het binnen bijna even hard vroom als buiten – vond de hartverwarmende bisschopswijding van Jan Bluysen plaats. Alle docenten en studenten van Beekvliet waren op een ereplaats getuige van deze viering, die vele uren in beslag nam. De Latijnse begintekst van de intredezing luidde “In medio ecclesiae”. Inderdaad, ineens sta je dan als bisschop in het middelpunt van de kerk...

Behalve de intense kou herinner ik me na vijftig jaar niet veel meer van het bijzondere ritueel. Des te helderder staan me nog de festiviteiten op Beekvliet voor ogen....

Een bisschoppelijk diner

De grote aula, normaal een oord van “studium et silentium”, had in een paar dagen tijd een ware metamorfose ondergaan. In een feestzaal met sierlijke guirlandes en levensgrote wapenschilden van alle aanwezige bisschoppen en kardinalen, werd de pasgewijde hulpbisschop Bluysen onthaald. Met dit picturale hand- en fröbelwerk werk hadden de studenten onder de creatieve leiding van Jan Lurinks wekenlang op alternatieve wijze de tekenlessen gevuld. Ik zie nog de verbaasde en bewonderende blikken voor me van kardinaal Alfrink en monseigneur Bekkers bij het betreden van de schitterend versierde aula. Het diner, waarbij ook alle studenten mochten aanschuiven (“mensa episcopalis”) verliep geheel in klerikaal-episcopale stijl, immers ‘occasione consecrationis Johannis Bluysen auxiliaris episcopi buscodensis’. Wat te denken van een dekenale soep als entree: crème veloutée à la doyenne” en gemijterde pudding als dessert: pouding mitré”

Vanwege onze ‘verplichte’ betrokkenheid bij de festiviteiten rond de wijding begon onze kerstvakantie pas enkele dagen later. Maar daar stond een welwillend gegunde compensatie tegenover: we kregen dat schooljaar in januari een paar winterse vakantiedagen extra.

Bluysen en Beekvliet

De op 10 april 1926 in Nijmegen geboren Bluysen heeft in totaal zo’n 12 jaar op Beekvliet doorgebracht. In 1938 arriveerde hij in Sint-Michielsgestel op het seminarie. Tussen 1942 en 1944 bracht hij vanwege de Duitse naasting van Beekvliet, dat gijzelaarskamp geworden was, twee studie jaren in Son door. Hij deed in 1944 staatsexamen gymnasium in Amersfoort. Na zijn priesterwijding

in juni 1950 volgde een korte kapelaansperiode van 2 ? jaar in Veghel en werd hij op 31 december 1952 benoemd tot vice-prefect (surveillant) op Beekvliet. Voor de meeste jonge priesters was dat absoluut geen begerenswaardig baantje. In augustus 1954 begon hij aan zijn vervolgstudie theologie in Rome, met specialisatie mystiek en ascese. Na de afronding van deze studies in 1957 keerde hij weer terug naar Beekvliet, nu in de functie van geestelijke directeur (rector spiritualis). Ik heb hem toen in die rol en ook als mijn biechtvader leren kennen. Een student herinnert zich dat hij – wellicht zijn eerdere baan als surveillant indachtig – regelmatig op de cour te zien was tijdens de recreatie en daar een potje ping-pong meespeelde met de studenten. Als een echte sociale werker avant la lettre was hij in staat om door een gesprekje de soms wat toberig ogende jongens op te beuren. Ik kan daar persoonlijk van getuigen. Als ik – bijwijlen kennelijk nogal zichtbaar van slag door heimwee – door hem werd aangesproken, zag ik daarna de ontheemde wereld van Beekvliet weer even wat zonniger.

Een student van de Kleine Figuur haalt in de feestgids van 1961 een anekdotische herinnering aan Bluysen op. De eersteklasser had een kruisje en Mariabeeldje door Bluysen laten zegenen. Hoopte hij na de bekendwording van Bluysens benoeming op een bijzondere toegevoegde waarde? Hoe het ook zij, prompt

Bluysen met zijn moeder

vielen beide pasgewijde objecten nog dezelfde avond op zijn slaapkamertje in gruzelementen.

Een jubileum met gemengde gevoelens

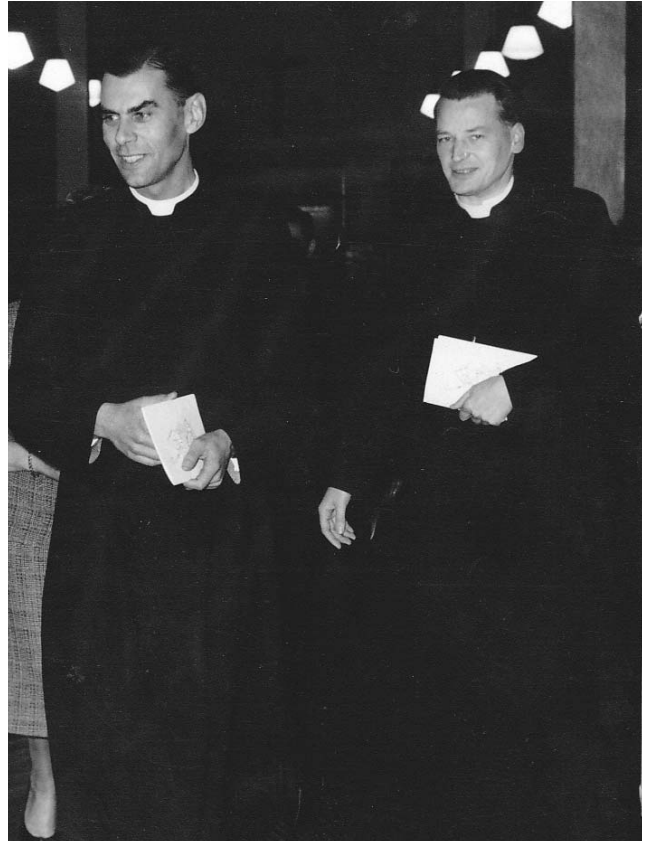
Toch kan Bluysen bepaald niet worden beschouwd als een brokkenmaker, maar eerder als een eigentijdse bruggenbouwer (pontifex) die de tekenen des tijds verstond. Dat niet alle kerkelijke gezagsdragers zijn beleid ondersteunden - hetgeen een understatement genoemd mag worden - is uitvoerig te lezen in het biografische 'Gebroken Wit', dat over zijn roerige bisschopsperiode gaat. In zijn laatste boekje 'De donkere Stilte van God' - inhoudelijk en qua vormgeving een pareltje - keert Bluysen weer terug naar zijn vanouds geliefde thema van de mystiek. Je zou kunnen zeggen: een veilig onderwerp, immers los en vrij van kerkpolitieke kwesties. Toch werd hij onlangs nog in de actualiteit getrokken in verband met het misbruik in de kerk. Jan Bluysen toonde zich bereid om met een slachtoffer van seminarie Beekvliet te spreken. De oud-bisschop van Den Bosch gaf in dat gesprek aan destijds op Beekvliet van enig misbruik niets gemerkt te hebben. Bluysen begreep wel de frustratie en zei zich achteraf wel in zekere zin medeverantwoordelijk te voelen.

Bluysen als surveillant op Beekvliet

Bluysen samen met bisschop Bekkers

Bluysen met Jan Van Laarhoven, regent van Beekvliet

De schokkende conclusies van het rapport Deetman waren net bekend geworden toen het 50-jarige bisschopsjubileum van Jan Bluysen aanstaande was. Reden voor de jubilaris om alle voorgenomen festiviteiten af te blazen, uit respect voor de slachtoffers. Dit gebaar tekent de bisschop: betrokken, bescheiden en integer, of zoals zijn destijds gekozen wapenspreuk zegt: dienstbaar van dag tot dag.

Peter van Overbruggen

Boek en dvd over twee eeuwen Beekvliet

In het jaar dat Napoleon zijn Waterloo vindt, gaat op landgoed Veebeek te Berlicum het klein seminarie Beekvliet met de opleiding van priesterstudenten van start. Op 15 maart 1815 beleefden 22 leerlingen op het klein seminarie Beekvliet hun eerste schooldag. Over enkele jaren, in 2015, bestaat Beekvliet dus 200 jaar.

Een enthousiast clubje ex-Beekvlieters is nu al druk bezig met de voorbereidingen van dat gedenkwaardige jubileum. Het lijkt misschien nog verre toekomst, maar drie jaar is een knipoog voor een school die al twee eeuwen geschiedenis schrijft. Kun je nagaan wat er tijdens zo'n lange periode allemaal is gebeurd!

We gaan op speurtocht naar het boeiende verleden van Beekvliet. De belangrijkste en interessantste gebeurtenissen en anekdotes brengen wij in kaart met een mooi boek en een bezienswaardige dvd, die samen een beeld geven van de roerige geschiedenis van de school. Een aanrader voor iedereen die op wat voor manier dan ook met Beekvliet te maken heeft gehad: (ouders van) studenten, docenten, medewerkers, Gestelaren, overige Brabanders, zakelijke relaties en iedereen die meer wil weten over de boeiende historie van een klein seminarie dat uitgroeide tot een zelfstandig gymnasium.

Pieken en dalen

De school kende pieken en dalen. Diverse malen hing het voortbestaan aan een zijden draadje, zoals bijvoorbeeld tijdens de Tweede Wereldoorlog. De Duitsers bezetten de gebouwen om er de bestuurlijke elite van Nederland te interneren. Enkele gijzelaars werden als represaille voor verzetsdaden van anderen daadwerkelijk gefusilleerd. De school ging noodgedwongen in ballingschap en werd ondergebracht in een viertal dorpen elders in Brabant. Wat betekende dat voor de priesterstudenten? We sporen ze op en gaan het ze vragen. Eind jaren zestig dreigde wederom de ondergang; het seminarie bleek niet meer levensvatbaar en opnieuw hing het zwaard van Damocles boven de school. Opheffen of toch in andere vorm doorgaan? Direct betrokken doen hun relaas. En hoe zag het dagelijkse leven eruit op het klein seminarie inclusief internaat?

We registreren verhalen over jonge studenten die hun familie verlaten voor een priesterwens; over de roerige jaren '60 waarin flower power óók op het katholieke Beekvliet haar intrede deed; over de eerste meisjes die werden toegelaten en zich als buitenaardse wezens voelden bekeken; over de liefde voor sport, muziek en toneel die op Beekvliet gecultiveerd werd; over Beekvliet als

traditionele school in het nieuwe millennium; over inspirerende docenten die op talloze leerlingen een onuitwisbare indruk maakten; én... over jullie en ons! “

Boek én DVD

Sommige verhalen vragen om beschrijving in boekvorm, andere lenen zich eerder voor verbeelding op DVD. Beide producten verwijzen naar elkaar en vullen elkaar aan. Het boek vertelt, illustreert en maakt de geschiedenis van Beekvliet tastbaar. De DVD toont, voert je mee en maakt de geschiedenis voelbaar.

Ambitie

We pakken het professioneel aan, omdat we vinden dat twee eeuwen historie van Beekvliet dat verdienen en waard zijn. We realiseren ons dat onze plannen kostbaar zijn, maar het is onze ambitie om het voor elkaar te krijgen. Daarbij zullen we ook een beroep doen op de betrokkenheid van iedereen die ons project van harte wil steunen. In ruil daarvoor denken we alvast na over manieren om sponsoren en gulle gevers iets extra's te bieden. Hoe en wat, daarover circuleren inmiddels vele ideeën die we de komende tijd verder uitwerken.

Wie zijn wij?

Dit initiatief komt van een groepje ex-leerlingen, dat ook verantwoordelijk was voor de invulling van het succesvolle programmaonderdeel 'Klasgenoten Jaren Zeventig', dat tijdens de reünie van 2010 op Beekvliet is gehouden. Leerlingen uit die periode vertelden ontroerende en hilarische anekdotes over hun tijd op Beekvliet. Ook werden korte filmpjes vertoond van leerlingen die inmiddels over Europa zijn uitgezworven en buiten Nederland een bestaan hebben opgebouwd.

Via Tempora Nostra, een nog te ontwikkelen website, social media en andere kanalen houden we je op de hoogte van onze vorderingen. Mocht je je nu al geroepen voelen om je hulp, kennis, vaardigheden en netwerk beschikbaar te stellen, neem dan gerust contact met ons op!

Cees ter Stege (ex.jr. 1979, schrijver/journalist):

Ellen van Kempen (ex.jr. 1993, regisseur):

Thijs Braam (ex.jr. lid NMI):

cts@planet.nl

info@ellenvankempen.nl

thijs.braam@hetnet.nl

Twee promoties

Oud-rector Arnold Wintjes was aanwezig bij de promotie van oud-Beekvlieter Loes van der Zanden en doet verslag van dit wetenschappelijke uur aan de Nijmeegse alma mater. Op dezelfde dag bleek ook haar jaargenoot van Beekvliet, Meike Heessels, aldaar de doctorsgraad behaald te hebben.

Op vrijdag 17 februari jongstleden heb ik namens de school de promotie bijgewoond van Loes van der Zanden, eindexamenjaar 2001. “De verdediging van een wetenschappelijke proeve op het gebied van de medische wetenschappen in de aula van de Radboud Universiteit in Nijmegen“, zo heette die plechtigheid letterlijk. Tot mijn genoegen bleek ik nog iets van mijn oude uitzonderlijke charisma te bezitten, want niet alleen kreeg Loes het predicaat “cum laude” mee – en daar zijn ze in Nijmegen, volgens de pro-rector, heel zuinig mee – maar bovendien was daar die ochtend nog iemand van Beekvliet gepromoveerd: Meike Heessels, uit hetzelfde examenjaar, maar ditmaal in het gebied der Filosofie, Theologie en Religiewetenschappen. Meike had de school helaas niets laten weten maar ik heb haar nog kunnen feliciteren en haar een exemplaar van het proefschrift kunnen aftroggelen voor de verzameling die, hopelijk, door mijn opvolgers op school nog in ere wordt gehouden. “Bringing Home the dead , ritualizing cremation in the Netherlands.” Toe maar.

Het uur van Loes was voor mij een belevenis op zich. Onder andere kwam dat, omdat de plechtigheid plaats vond in de aula van mijn eigen oude universiteit, zij het niet meer in hetzelfde gebouw aan de Bijleveldsingel. De aula is al jaren geleden verhuisd naar Heijendaal, waar vroeger alleen het ziekenhuis stond en de olieverfgeschilderde professoren zijn vervangen door ingewikkelde getekende kunstwerken, waar bekende gezichten slechts met moeite uit te halen zijn. Omdat ik de tijd had – het proefschrift was in het Engels en de discussie over het ontstaan van hypospadie was, ondanks de heldere betoogtrant van onze Loes, toch niet altijd in staat mijn aandacht vast te houden- heb ik mij vermaakt met het zoeken van bekende gezichten in de zaal, in de corona en aan de wand. De zaal was voor meer dan tweederde gevuld met vrouwen, hetgeen vreemd mag lijken bij een zo mannelijk onderwerp. Hypospadie is een aangeboren afwijking van de penis en taalkundig kon ik er natuurlijk “hypo” uithalen en iets met “spadoon”: eunuch. Sowieso kwamen in de discussie in het Nederlands tussen alle statistische rimram en alle afkortingen, veel woorden voor die ik uit het Grieks kon afleiden. Daar heeft ze dan toch maar wat aan gehad, dacht ik nog. Maar misschien heeft Loes helemaal geen

Grieks in haar pakket gehad en “spadoon” kwam ook weer niet zoveel voor in de door ons te lezen teksten. In ieder geval kunnen haar oud-leraren Engels, Janssen (?), Boeije (?), Luckel (?) e tutti quanti tevreden zijn. Beide proefschriften van vandaag waren in die taal geschreven en uit alles blijkt dat de laatste generaties VWO en zeker dus ook die van Beekvliet zich moeiteloos in deze taal bewegen.

In haar Curriculum Vitae noemde Loes de school met name en in haar dankwoord verwees zij naar de practica scheikunde tijdens welke zij had leren samenwerken met Dorien Verhallen, die haar nu onder de naam van Dr. Dorien van Dartel als paranimf terzijde stond.

Ondanks de andere locatie dus en het ander type aula viel mij op dat er toch ook bepaalde zaken niet gewijzigd waren: de pedel – een dame, dat wel – sprak van “hora est” en zij leek te begrijpen wat dat betekende en, nog sterker, de zitting werd met het oude latijnse gebed “Spiritus Sancti Gratia” geopend. De vigerend conrector zei er wel wat verontschuldigend bij dat ze dat zo in Nijmegen gewoon waren te doen, maar het was op zijn minst een vertrouwd geluid. Loes werd tenslotte ook “ in de naam des Heren ..” toegelaten tot het Walhalla van de universitaire opvoeding. Ook al is de Universiteit van naam veranderd, men heeft er toch kennelijk voor gekozen ergens iets van de katholieke basis aan te houden.

Tenslotte ontdekte ik aan de wand op een ereplaats te midden van de portretten van beroemde oud-professoren, zoals Van Duinkerken, Rogier en Fortmann ook mijn oude leermeesteres oud-christelijk latijn en Grieks Christine Mohrmann. Mede gesteund door de duidelijke bedoeling om het gezelschap een hoger vrouwelijk gehalte te geven was ook zij tot het cohort van pronkstukken toegelaten. Terecht overigens, want ook al zagen wij in onze tijd op tegen het mondeling tentamen bij haar aan huis, zij gaf als een van de weinige vrouwen in die tijd voortreffelijk college en had de grootste internationale bekendheid van de hele sectie Klassieke Talen anno vijftiger, zestiger jaren.

Op weg naar huis kon ik toch een gevoel van tevredenheid niet van mij afzetten. Twee promoties van oud-leerlingen, voor 95 procent de verdiensten van de dames zelf natuurlijk, maar ergens op de achtergrond toch ook waardering voor de leraren bij ons die haar mede op dit spoor hebben gezet en die misschien hier en daar belangstelling hebben gewekt voor de vakken waarin de dames nu de wetenschap hebben gediend. “ Daar doe je het voor “, heet dat tegenwoordig, oftewel in ons geval, het is dus allemaal niet voor niets geweest.

*Sint - Michielsgestel, februari MMXII.
A.A.J. Wintjes rector i.t.*

Bevlogen en zakelijk

Eleonoor Hintzen-Cuppen is eigenaar van Good Company. Zij adviseert bedrijven die kiezen voor maatschappelijk verantwoord ondernemen.

Ik blijf het wonderbaarlijk vinden hoe velen vaak via toeval een werkplek vinden waar latent aanwezige idealen en energie tot bloei komen. Zo is het ook mij vergaan.

Op een afstudeerfeestje aan het einde van mijn studie kinderneuropsychologie raakte ik in gesprek met een man die mij verwees naar zijn zwager bij The Body Shop, een bedrijf waar ik daarvoor nog nooit van had gehoord. De gedachte achter The Body Shop greep mij meteen. Het was indrukwekkend terecht te komen bij een bedrijf waarvan de oprichtster, al in 1989, de wereld vanuit een vernieuwend perspectief bekeek. Een perspectief wat nu Maatschappelijk Verantwoord (MVO) of Duurzaam Ondernemen genoemd wordt. Het uitgangspunt van The Body Shop was dat milieuvriendelijk en sociaal bewust ondernemen voor alle betrokkenen interessanter is. Zo bood The Body Shop een alternatief inkomen voor de Indianen in het regenwoud door noten van ze af te nemen en de olie die ze daar uit persten te gebruiken als grondstof voor body lotions. Hiermee voorkwam zij in het betreffende gebied het kappen van

Eleonoor Hintzen-Cuppen

het regenwoud en creëerde voor zichzelf en voor de indianen een economisch interessant product. Hiernaast organiseerden wij veel lokale acties zoals make-up training voor blinden, zwemmen met gehandicapten of een kerstfeest voor kinderen uit een 'Blijf van mijn Lijf huis'. Dit was steeds zowel voor de betrokkenen als voor onszelf een bijzondere ervaring waardoor de betrokkenheid bij het bedrijf vergroot werd. The Body Shop liep met deze succesvolle strategie ver op anderen vooruit. In de vijf jaar dat ik bij The Body Shop werkte groeide zij in Nederland van 8 naar 70 winkels en wereldwijd van 200 naar ruim 1000.

Ik hield veel presentaties over de manier van werken van The Body Shop en steevast kreeg ik vragen hoe we dit alles aanpakten. In 1993 besloot ik met twee anderen een adviesbedrijf te starten om hiermee antwoord op deze vraag te geven. Rogier bedacht hiervoor de naam; Good Company.

Onze droom werd niet direct werkelijkheid. Het onderwerp leek de 'ver van mijn bed show' voor het bedrijfsleven, tot Shell in de problemen kwam door de Brent Spar-affaire en Heineken zich terug moest trekken uit Birma.

Aandelenkoersen daalden en bedrijven realiseerden zich dat negatieve informatie zich met de snel toenemende technologie als een lopend vuurtje verspreidde. Alleen al vanuit risicomanagement moesten zij inzicht krijgen in de maatschappelijke vraagstukken die rondom hun branche en bedrijf speelden. Good Company werkte in die tijd o.a. voor Nike, Unilever, Shell, VNU maar ook voor kleinere met name internationaal opererende bedrijven. Wij brachten de risico's in kaart als onderdeel van een maatschappelijke SWOT (strength, weaknesses, oportunities, threats) en ontwikkelden op basis hiervan een MVO strategie. In de loop der jaren verschuift de focus van risicomanagement naar kansen van MVO. De crisis in 2009 gaf hier - tot verbazing van velen - een extra impuls aan. Toch is dit niet zo gek. De kosten van energie bijvoorbeeld stijgen exponentieel. Marketing technisch is het interessant om producten te ontwikkelen die minder energie verbruiken of soms zelfs opleveren. Het Hilton, als heel praktisch voorbeeld, bespaart 8 miljoen per jaar aan waterkosten door te investeren in waterbesparende douchekoppen. Daarnaast helpen grondstofschaarste, druk van NGO's, een stijgend bewustzijn bij consumenten en niet te vergeten de kritische blik van pas afgestudeerden bij de keuze van hun werkgever om het onderwerp een impuls te geven.

Wij werken op het moment voor zeer uiteenlopende bedrijven. Met SKON-kinderdagverblijven ontwikkelden wij een strategie die zich niet alleen richt op het milieubewuster maken van de bedrijfsvoering maar ook op gezondheid en kennisontwikkeling bij de kinderen in de buiten schoolse opvang. Jumbo Supermarkten ondersteunen wij om verbetering te bewerkstelligen op

de thema's Dierenwelzijn, Energie en Gezondheid. Met Lamb Weston stellen wij een duurzaamheidsverslag op wat mede dient als managementinstrument en als basis voor de verbeterstrategie. En voor Enexis voeren we als vervolg op eerdere opdrachten een onderzoek onder medewerkers uit om vast te stellen waar voor de motivatie tot verbetering ligt.

Dit laatste is waar Good Company zich op dit moment in specialiseert. Als psycholoog blijft mijn belangrijkste drijfveer de mens. Hoe krijgen we de medewerkers echt betrokken en actief, niet omdat het moet van de baas maar omdat zij vanuit hun perspectief kansen zien? Hoe zorg je dat die motivatie vervolgens ook tot bloei kan komen binnen de bedrijfsstructuur en cultuur? Dit is in mijn ogen de volgende stap. Bij koplopers zoals Philips en DSM is MVO onderdeel van de overall bedrijfsstrategie maar nog niet van de structuur en cultuur. Dit is een gemiste kans, een continue top down sturing blijft nodig, daar waar je juist wil dat de goede ideeën uit de organisatie zelf naar boven komen. Dat was in mijn ogen ruim 23 jaar geleden de kracht van The Body Shop daar borrelde het overal en dat heeft het bedrijf geen windeieren gelegd.

Ik heb Good Company in de 19 jaar van haar bestaan verkocht (2008) en weer teruggekocht (2012). En denk nog steeds dat ik bij toeval in aanraking ben gekomen met het meest inspirerende onderwerp en vakgebied. Onder de vleugels van Good Company werken consultants die net zo bevlogen maar ook gewoon zakelijk zijn als ik, met aanpalende kennis waarmee wij naast strategisch MVO advies ook communicatie en implementatie in kunnen vullen. Een aantal van jullie zal via de LinkedIn groep van Beekvliet gezien hebben dat ik genomineerd ben voor CSR (Corporate Social Responsibility) vrouw van 2011. Dat was de aanleiding voor Kees Quinten om mij te vragen dit stukje te schrijven. Dank als je op mij gestemd mocht hebben! Bij het insturen van dit stuk was de uitslag nog niet bekend.

Eleonoor Hintzen-Cuppen, examenjaar 1982
Hintzen@goodcompany.nl
+31 (0)6 28639661

Afzien in een fantastische baan

Cesca van de Ven – eindexemanjaar 2002 - promoveerde eind vorig jaar in Utrecht. De bekroning van vier jaar van vele uren wetenschappelijk onderzoek.

Een carrière als wetenschapper was misschien niet helemaal wat ik voor ogen had toen ik als twaalfjarige op Beekvliet begon in 1996. Dierenarts, dat leek me meer iets voor de toekomst. Maar ik lijk de gave te hebben om mensen tot wanhoop te drijven met de vragen Hoe? en Waarom?. Met als gevolg dat ik nu bioloog ben, want de natuur biedt de meeste uitdagingen voor deze vragen. Hoewel geen uitzonderlijke leerling op het gymnasium, denk ik niet dat mijn docenten mijn aanwezigheid, in elke zin van het woord, gemakkelijk zijn vergeten. Maar geen uitzonderlijke leerling op Beekvliet zijn, wil zeggen dat je nog steeds ver boven het landelijke gemiddelde zit, iets wat duidelijk werd op de universiteit. Het niveau van de opleiding aan Beekvliet bleek een enorme voorsprong te geven tijdens mijn bachelor biologie. Ik had weinig moeite over te schakelen van het geborgen en kleinschalige karakter van het gymnasium, naar de collegebanken. Het sleutelwoord bleek discipline te zijn, iets wat cruciaal bleek in de verdere stappen van mijn carrière.

Naast alle verplichte vakken, variërend van celbiologie en plantenkunde tot natuurkunde en wiskunde, heb ik al tijdens mijn driejarige bachelor gekozen voor cursussen gespecialiseerd in genetica. Ik was er al snel achter dat mijn passie daar lag en heb mijn bachelor bekroond met een scriptie over de stamcellen van planten.

Ik koos om voor mijn master in Utrecht te blijven maar wel van faculteit te wisselen; de master “Developmental biology and biomedical genetics”, die onder biomedische wetenschappen valt. Ontwikkelingsbiologie is de tak van de biologie die zich bezig houdt met de ontwikkeling van organismen, van een bevruchte eicel tot geboorte, volwassenheid en de dood.

Tijdens mijn master-opleiding werd deze master gereorganiseerd en werd ook kankeronderzoek behandeld in het programma. De processen achter ontwikkelingsbiologie en die kanker veroorzaken zijn vaak dezelfde en de twee disciplines kunnen dus als één groot geheel worden gezien. In contrast tot de bijna compleet theoretische bachelor, was mijn master een praktische opleiding; twee jaar onafgebroken onderzoek in laboratoria, het schrijven van verslagen en soms een verdwaalde specialisatie-cursus. Mijn eerste onderzoeksstage was een vervolg op mijn bachelor-scriptie en behandelde het genetische netwerk achter celdelingen van stamcellen in plantenwortels. Vergeet niet: planten lijken het ‘eeuwige leven’ te hebben, denk aan de Sequoia, en rijst is

de grootste voedselbron van de mens. Voor mijn tweede stage besloot ik bewust naar het Hubrecht Instituut te gaan en deed onderzoek naar het ontstaan van bloedstamcellen. Het Hubrecht Instituut is gespecialiseerd in ontwikkelingsbiologie en stamcellen en maakt onderdeel uit van de Koninklijke Nederlandse Academie van Wetenschappen (KNAW). Na het voltooien van mijn master, ben ik op het Hubrecht teruggekeerd als promovendus, op verzoek van mijn stagebegeleider. Als promovendus heb ik onderzoek gedaan naar de ontwikkeling van de lichaams-as en daaraan verbonden de genetische achtergrond van een specifieke groep aangeboren afwijkingen, zoals Caudaal Regressie Syndroom, waarbij kinderen geboren worden met afwijkingen aan endeldarm, blaas, skelet en zenuwstelsel.

In een embryo wordt als eerste het hoofd vastgelegd en alles vanaf het hoofd richting staart ontstaat uit een groep dynamische stamcellen. Tijdens mijn onderzoek, hebben we een aantal fundamentele ontdekkingen gedaan, die de kijk op het genetisch netwerk tijdens deze fase van ontwikkeling drastisch hebben veranderd. Zo blijken afwijkingen in stamcellen pas later een consequentie te hebben en zijn er spelers ontdekt in de processen achter de ont-

Cesca van de Ven bij de verdediging van haar proefschrift

wikkeling, die voorheen onbekend waren of met andere processen in verband werden gebracht. Het Hubrecht Instituut heeft een samenwerkingsverband met het UMC in Utrecht en mijn promotor, Prof. Dr. Clevers, is professor aan de faculteit Geneeskunde in Utrecht.

Afgelopen december, kort voor kerstmis, was het mijn taak mijn proefschrift te verdedigen. Het is een hele prestatie om mij gestrest te krijgen, maar je werk verdedigen, waar je meer dan vier jaar ziel en zaligheid in hebt gestopt, is niet iets om je neus voor op te halen. Ik zat de nacht voor mijn verdediging dan ook om half vier nog het promotiereglement te lezen. Gemiddeld 60 uur in een werkweek, weinig vakantie en veel weekenden werken vallen een promovendus ten deel en als er dan een rij aan professoren voor je zit in strenge zwarte toga, klaar om je het hemd van het lijf te vragen en je met onmogelijke stellingen voor het blok te zetten, moet zelfs de meest ijzige even slikken. Ik ben in mijn leven nog nooit zo zenuwachtig geweest en heb met bibberende handen mijn opponenten het hoofd geboden. En met succes, want inmiddels mag ik mij voorzien van de titel Doctor en zet ik mijn carrière als wetenschapper voort. Want ondanks al het afzien dat je doet tijdens medisch onderzoek, het is de meest fantastische baan voor iemand waarvan de natuurlijke leergierigheid niet te stelpen is.

Cesca van de Ven (2002)

Oud-Beekvlieters in het nieuws

Regelmatig komt de redactie van *Tempora Nostra* oud-Beekvlieters tegen in persberichten uit kranten, tijdschriften, boekbesprekingen of van internetsites. De redactie beoordeelt per situatie welke informatie uit de desbetreffende publicatie wordt geselecteerd. Wat de relatie met Beekvliet is, daarover kan de lezer zelf oordelen.

Bluysen viert jubileum uit respect niet

Monseigneur Jan Bluysen viert zijn 50-jarige bisschopsjubileum niet (...). De 85-jarige emeritus bisschop van 's-Hertogenbosch heeft dat besloten uit respect voor de slachtoffers van het misbruik binnen de Rooms-Katholieke Kerk. „Vanwege de actualiteit en uit respect voor de slachtoffers van het misbruik acht ik het in alle nederigheid niet gepast om mijn bisschopsjubileum groots te vieren”, liet hij maandag weten. (...) Op het feest van St. Jan de Doper zou een feestelijke eucharistieviering plaatshebben in de Sint-Janskathedraal in Den Bosch. (...) Bluysen werd in 1961 hulpbisschop van Den Bosch en volgde 5 jaar later Willem Bekkers op als bisschop. Hij moest de functie eind 1983 om gezondheidsredenen neerleggen. Een 50-jarig bisschopsjubileum is uniek in Nederland. (...)

Bron: Brabants Dagblad, 19 december 2011

Bluysen: enthousiasme en elan zijn weg

In een interview in het Brabants Dagblad geeft de 85-jarige Bluysen zijn visie op actuele kwesties als de “opstandige” Salvatorparochie en de samenwonende priester Jan Peijnenburg. Beide kwesties speelden ook al tijdens zijn bisschopsperiode. Bluysen zegt hierover respectievelijk: “Ik wilde tot gezamenlijke besluiten komen. Dat is niet gelukt.” en “Een schorsing of ontslag behoorde tot de mogelijkheden, maar dat is geen oplossing.”

Over de uitsluiting van communie aan homoseksuelen zegt hij: “Je kwetst heel gauw mensen die het niet verdienen.” (...) Dat hem laksheid wordt verweten in het beleid, trekt hij zich persoonlijk niet aan.

Bron: Brabants Dagblad, 8 december 2011

Mgr. Jan Bluysen

Seuren bij Librije in de culinaire eredivisie

De 27-jarige oud-Beekvlieter Job Seuren is als sommelier werkzaam bij driesterrenrestaurant de Librije in Zwolle.

De bakermat van Job Seurens wijnpassie ligt ergens in Groningen. Daarheen vertrok hij uit Vught om er internationale betrekkingen te studeren. Politiek zit, met inmiddels een vader als wethouder, wel in de familie. Wijnkennis niet zozeer. Een jaar of zeven ging het wel die kant op. (...) Goede wijn was niet alleen lekker, het was een belevenis op zich, ondervond de Vughtenaar. Een snaar werd geraakt en Seuren en wijn waren sinds dat moment onlosmakelijk met elkaar verbonden (...) Op 1 december trad Seuren toe tot het team van sommeliers onder leiding van Therese de Boer. (...) Wereldtop zeggen sommigen, want de Librije hoort volgens de Pellegrino-lijst tot de vijftig beste restaurants ter wereld. Dat er dan bijvoorbeeld snijboonsap op tafel komt, tekent volgens Seuren de geniale eenvoud van Jonnie de Boer. (...) De Librije is daarbij de ultieme leerschool. Eentje waarbij hij zijn smaakcentrum wil uitbreiden met thee en kaas. (...) En o ja, zijn opleiding aan de wijnacademie afmaken. Want tja, sommelier bij de Librije of niet: het onderdeel “de rest van Europa”, nodig om officieel vinoloog te worden, moet Seuren overdoen.

Bron: Brabants Dagblad, 21 december 2011

Oud-Beekvlieter Alis Hesmatollah (ex.jr 2010) geeft seksuele voorlichting
“Soms schrik je ervan hoe weinig jongeren weten van soa’s”, vertelt de Rotterdamse Alis Hesmatollah. De studente geneeskunde geeft seksuele voorlichting aan middelbare scholieren binnen het project “Het voorspel”. (...) “Er zijn jongeren die denken dat aids alleen in Afrika voorkomt.” (...) “Bovendien is het voor jongeren fijn om met vreemden te praten, want die gaan toch weer weg.”

Bron: Trouw, 17 december 2012

Gescheurde baarmoeders in een Afrikaans land

De oud-Beekvlieter Thomas van den Akker (1973) verbleef als tropenarts 3, 5 jaar in Malawi. Daar werd door vaak simpele maatregelen het sterftcijfer aanzienlijk naar beneden gebracht.

Zijn eigen overgrootmoeder, De Geffense Mijntje, werd ziek na de geboorte van haar negende, werd niet meer beter en ging uiteindelijk dood. (...) Haar

achterkleinzoon, tropenarts Thomas van den Akker (33) promoveerde vorige week op het onderwerp moedersterfte, maar dan in Malawi. De geboren Bosschenaar vergelijkt de situatie van oma in Mijntjes tijd met die in het Afrikaanse land nu. Slechte toegang tot de gezondheidszorg voor “gewone” mensen, weinig artsen en een gesloten cultuur. (...)

“Verloskunde is daar veel prominenter aanwezig in ziekenhuizen dan hier”, zegt hij. “Een hoog geboortecijfer. En veel vrouwen die stierven tijdens of na de bevaling, op een mensonterende manier. Dat hakte erin. Ik moest iets doen.” (...) Om in het ziekenhuis in Malawi iets te doen was vooral mentaal iets nodig. “Er waren veel dingen die we niet konden doen, omdat we de middelen niet hadden. Maar er waren ook simpele dingen die wel konden en invloed konden hebben.” (...) “Bespreken wat er was misgegaan en hoe dat kwam.” (...) “Dat is ook wat ik met mijn proefschrift heb aangetoond: door simpele dingen kun je concrete doelen bereiken.”

Sinds oktober is Van den Akker terug. In een Haags ziekenhuis volgt hij nu de opleiding tot (...) gynaecoloog. Als jonge vader van twee kinderen heeft hij nog geen concreet plan om terug te keren naar Malawi of een ander Afrikaans land. “Maar ooit willen we dat wel, je kunt daar zóveel betekenen. Maar eerst maar eens zorgen dat ik hier een heel goede specialist wordt. “

Bron: Brabants Dagblad, 25 januari 2012

Weg met de dood in het kraambed

Ook in NRC een groot interview met Thomas van den Akker over zijn werk in Afrika

(...) van den Akker vergelijkt de levensloop van zijn overgrootmoeder met die van zijn patiënte, de Malawiaanse Felesta, die jong zwanger was geworden en bijna doodbloedde bij de geboorte van haar al geboren vierde kind. (...)

(...) Niet dat zijn ziekenhuis daar uniek was: 60 % van de moedersterfte in de wereld vindt plaats in Afrika bezuiden de Sahara en het straatarme Malawi vormt daarop geen uitzondering. De moedersterfte steeg er van 734 per 100.000 in 1990 tot zo'n 1.140 per 100.000 (...) Ter vergelijking: de moedersterfte in Nederland bedraagt 12 per 100.000 (...)

“Daarnaast is de mentaliteit in Afrika anders dan in Nederland. Als er een vermijdbaar sterfgeval had plaatsgevonden waardoor ik van slag raakte, dan zei de anesthesist: “Death can come any time doctor, don't be sad.” De dood hoort veel meer bij het leven. “

Bron: NRC Weekend, 7 januari 2012

Waalkens strijdt voor laatste kans

Als vijftienjarige werd Jasper Waalkens (examenjaar 2007) door Guus Hiddink als talent “ontdekt”. De nu twintigjarige Jasper verknalde door eigen toedoen een veelbelovende profcarrière. Toen hij van de jeugdopleiding van PSV naar het profvoetbal bij Willem II ging, heeft hij onvoldoende verantwoordelijkheid getoond.

(...) FC Eindhoven gaf hem op de valreep nog een kans om zich te bewijzen. In december loopt zijn uitkering af en hoopt Waalkens een contract te verdienen. “Trainer Ernest Faber wil dat iedereen aan de bal komt, met veel positiewisselingen. Dat ligt me wel. Ik investeer nu in mezelf en hoop dat het niet te laat is. “ Die investering werd vorige week beloond met een basisplaats tegen MVV. (...)

Bron: Eindhovens Dagblad, 15 oktober 2011

Caroline Heijckmann doet mee aan marathon New York

Caroline Heijckmann (examenjaar 1985) doet als internist samen met 50 diabetespatiënten mee aan de marathon in New York in het kader van “Bewegen met diabetes”

Bron: Brabants Dagblad, najaar 2011

Foutloze winnaar bij Nationale Wetenschapsquiz

(...) Tijdens de Nationale Wetenschapsquiz op tv werd een pittige strijd uitgevochten (...) tegen drie wetenschappers (...) Peter-Paul Verbeek. (...) (examenjaar 1988) De strijd eindigde in gelijkspel. (...)

Bron: Brabants Dagblad, 27 december 2011

Maaïke Marechal bouwt aan en voor de toekomst

Je moet maar durven, een baan als stedenbouwkundige in Amsterdam opgeven voor het onzekere bestaan als zelfstandige in Den Bosch. Maaïke Marechal (38) doet het. (...)De wens om bij te dragen aan mijn woonomgeving (...) heeft mij doen besluiten de stoute schoenen aan te trekken”, aldus de geboren Vughtse. Marechal zat op gymnasium Beekvliet in Sint-Michielsgestel (examenjaar 1991), studeerde bouwkunde aan de TU in Delft en volgde de masteropleiding Urban Interior Design. (...)

Opdrachtgevers moeten hun weg nog vinden naar de Munteltuinen, waar ze woont en waar het bureau M.11 is gevestigd. (...) Op Fontys verwacht ik aan de slag te kunnen als gastdocent.” Toch heeft Marechal al een stempel op Den Bosch gedrukt, zij het een kleine. De speeltuin aan het Prins Hendrik Park wordt momenteel aangepakt door Typisch Den Bosch, volgens een ontwerp van haar en een buurtbewoner. (...) Ik vertaal graag ideeën van de bevolking in een concrete uitvoering.” (...) Ze zegt dat haar handen jeuken nu de discussie over de plek van het nieuwe theater is losgebrand. “Ik sta op het punt een brainstorm te organiseren met lokale vakgenoten over de beste plek voor het theater.” (...)

Een ander idee heeft niets met stedenbouw te maken, maar is als stadspromotie misschien wel aardig. “Hardlopen is mijn passie. Samen met een andere hardloper ben ik routes in en rond de stad aan het maken, die mensen langs mooie plekken voeren. Zo kunnen mensen hardlopend de stad verkennen. Het idee is om een boekje uit te brengen met de routes met daarin wetenswaardigheden, interviews en een app.” Marechal is getrouwd en heeft drie kinderen (5, 4 en drie maanden).

Bron: Brabants Dagblad, 23 december 2011

26 01 12

Historie Film (Ellen van Kempen) en boek over 750 jaar stedenband tussen Leuven en Den Bosch

De mede-auteurs Frans Peters en Kees van den Oord van het lijvige boek ‘Eeuwenlang verbonden, 750 jaar stedenband Leuven-’s-Hertogenbosch’ zijn in conclaaf in de studio bij programmamaker Ellen van Kempen aan de Zuid-Willemsvaart in Den Bosch. Het jaartal 1984 staat even ter discussie. “In 1985 werd bij het 800-jarig bestaan van Den Bosch de vriendschapsband met Leuven opnieuw aangehaald. Maar de voorbereidingen daarvoor begonnen al in 1984. Even de tekst erbij, hoe zeg je dat historisch juist?”

Peters en Van den Oord willen geen historische blunders. In het boek niet, maar zeker ook niet in de bijna vijftien minuten durende film die Van Kempen als ‘smaakmaker en voorafje’ voor de presentatie van het boek heeft gemaakt.

“De film heeft een zeer beperkte oplage. Maar wij zijn nu al erg enthousiast. De onderdelen zijn heel spannend aan elkaar gemonteerd. Mooie beelden, mooie muziek erbij”, zo vinden de twee schrijvers die ook aan het boek werkten. (...)

Bron: Brabants Dagblad 26 januari 2012

Huidig Beekvliet in de pers

De afgelopen periode is Gymnasium Beekvliet in het nieuws geweest. Omdat we reünisten graag op de hoogte houden van ontwikkelingen van het huidige Beekvliet, geven we een korte impressie van enkele berichten uit de pers.

Beekvlietleerlingen voor Serious Request

Acht derdeklassers van het gymnasium Beekvliet uit Sint-Michielsgestel voeren vrijdagmiddag op het Kerkplein in Den Bosch actie voor Serious Request van Radio 3FM. De leerlingen staan op het Kerkplein met twee kramen (...) voor het goede doel: moeders in oorlogsgebieden.

Bron: Brabants Dagblad, donderdag 22 december 2011

Lokaal bedrijfsleven steunt Beekvliet

Met de Rabobank Dommel & Aa als trekker is vanuit het lokale bedrijfsleven een stichting opgericht die leerlingen van gymnasium Beekvliet in Sint-Michielsgestel gaat ondersteunen met de sponsorbijdrage van drieduizend euro per jaar. Docent geschiedenis Peter Burgers, docent wiskunde Patrick Bogaarts en 12 leerlingen, onder wie Victor Ijdens en Fenna Slenders, reizen begin 2012 af naar de universiteit van Chicago, waar zij een simulatiespel van de Verenigde Naties gaan spelen.

De stichting met de naam Come Together YFPP (Youth For Peaceful Progress) is volgens docent geschiedenis Peter Burgers een initiatief van de Dungense ondernemer Milo van Osch, van wie zijn zoon Pieter op Beekvliet zit.

Bron: Brabants Dagblad, 29 december 2011

Gymnasium Beekvliet profileert zich met eigentijds bètapaviljoen

Gymnasium Beekvliet in St.-Michielsgestel heeft sinds vrijdag 2 maart de beschikking over een heus bètapaviljoen. In het fraaie gebouw, dat zich kenmerkt door zijn openheid, krijgen de leerlingen voortaan les in biologie en natuur- en scheikunde.

Met het paviljoen laat Beekvliet zien dat het veel waarde hecht aan de exacte vakken, maar het gaat te ver om het gymnasium tot een bètaschool te bestem-

pelen, zegt natuurkundedocent Patrick van Aarle. “Wel is het zo dat we als secties elkaar heel goed kunnen vinden. Het is belangrijk om vakoverstijgend te werken. Dat zie je ook in het bedrijfsleven, de multidisciplinaire aanpak. Het werken in teamverband. Het is goed om de leerlingen daar nu al mee vertrouwd te maken.” Een voordeel van het paviljoen is ook, legt Van Aarle uit, dat er door leraren meer gedifferentieerd kan worden.

(...) Nu doet de school mee aan Bèta Excellent, een programma van het Platform Bètatechniek, onder meer bedoeld om meer leerlingen in het voortgezet onderwijs te laten kiezen voor een bètastudie. Op Beekvliet gaat het wat dat betreft de goede kant uit. Het aantal leerlingen dat voor een n-profiel kiest ligt tussen de 55 en 60 procent. (...)

Nadruk op practicum

Op Beekvliet ligt de nadruk erg op het practicumonderwijs, dat maakt de exacte vakken voor veel leerlingen toegankelijker en uitdagender. (...) Teams van Beekvliet waren de afgelopen jaren heel succesvol in de strijd om de nationale titel in de EUSO Olympiade (European Union Science Olympiad). (...) Het Bètapaviljoen is een ontwerp van architectenbureau Bo.2 uit Tilburg.

Bron: Brabantnieuws, vrijdag 02 maart 2012

Beekvliet opent “onderzoekscentrum

De ruim 720 leerlingen maken van gymnasium Beekvliet maken er al een jaar gebruik van. (...) Het betreft een gebouw met rondom veel glas en groen binnenmuren die het geheel de uitstraling van een modern onderzoekscentrum geven. (...) Natuurkundedocent Patrick van Aarle geeft (...) alvast een rondleiding: (...) “Dat laboratorium is bestemd voor speciale projecten (...)” Dat het Binaspaviljoen nu pas officieel geopend wordt door de voorzitter van het OMO-bestuur en de Gestelse burgemeester Jan Pomper, komt volgens Van Aarle omdat nog niet alles af was. (...) Tussen het Bètalab en het scheikundepracticum ligt een centrale voor de drie onderwijsassistenten die de proeven voorbereiden. “Vroeger zaten die alle drie in een apart klein hokje. Dat was niet ideaal.” (...) De verwarming is gekoppeld aan het meetsysteem dat verse lucht binnenlaat als er te veel CO₂ in de lucht komt. (...)

Bron: Brabants Dagblad, maart 2012

Beekvlietleerling op 4 mei op De Dam met haar gedicht “De Stilte spreekt”
Charlotte Fontijne uit Sint-Michielsgestel heeft donderdagavond met haar gedicht ‘De stilte spreekt’ de dichtwedstrijd Dichter bij 4 mei gewonnen. De leerlinge van Gymnasium Beekvliet zal op 4 mei haar gedicht ten gehore brengen tijdens de Nationale Dodenherdenking op de Dam in Amsterdam. Charlotte had meegedaan met de wedstrijd, omdat haar familie direct de gevolgen van de Tweede Wereldoorlog heeft ondervonden. Donderdagavond was in de Koninklijke Militaire Academie in Breda de grote finale, waarbij Charlotte haar gedicht voorlas en er met de prijs vandoor ging.

Bron: Brabants Dagblad, 16 maart 2012

De weg voorbij naar Santiago de Compostella

Gevaarlijk boekje of wereld van herkenning?

‘De weg voorbij... naar Santiago de Compostella’. Het relaas van belevingen en ervaringen tijdens mijn fietstocht in 1992, bijna 20 jaar geleden. Over de route het landschap en over wat er allemaal (met je) gebeurt als je alleen onderweg bent.

‘In een ruk uit gelezen’. Lezers blijken verrast, geïntrigeerd en geïnspireerd. “Iedereen die iets heeft met het echte reizen in het algemeen, of Santiago in het bijzonder zou dit moeten lezen.”, is een andere reactie. ‘Een parel in pocketformaat, heel veel meer dan een reisverslag en mooi opgetekend’. Dat is te grote eer, maar blijkbaar heeft het verhaal een ver-reikende en verrijken-de invloed. Dat is mooi. Onder de lezers en zijn er al die de laatste duw hebben gehad om ook op weg te gaan. Iemand vindt dat ‘De weg voorbij’ moet worden verfilmd. Uit de wereld van managementtrainingen komt het bericht dat het tussen de regels een andere kijk op doelstellingen laat zien en een mooie metafoor voor het dagelijks leven, ook in het werk, is. Men overweegt ‘De weg voorbij’ standaard aan cursisten en relaties uit te reiken. Daar heb ik allemaal niet zo over nagedacht, maar het zijn mooie complimenten en maken de uitgave nu al de moeite waard. Het zou verwachtingen overtreffen als het als een soort ‘Geheimtip’ gaat zoemen en zijn weg onder de mensen vindt.

“De weg voorbij” moet je niet lezen als je het risico wilt lopen zaken om te gooien en zelf op weg te gaan. Voor mensen die er geweest zijn is het een wereld van herkenning en herbeleving. De (pelgrims)tocht naar Santiago de Compostella is zon, Spanje, optimisme, onsterfelijkheid, het eindeloos reizen waar richting vervaagt en het onderweg zijn het ware is. Of je nu als pelgrim op weg gaat, of vanuit ander, niet-religieuze overwegingen. Uiteindelijk kom je ergens aan, als het moet in Santiago.

Santiago is een levensmetafoor. Elke dag weer verder, een volgende etappe. Wel vaak heel anders dan je aan het begin ervan denkt of verwacht, maar dat is in het leven ook zo. Je kunt wel 170 kilometer willen fietsen, maar als het onweert blijf je binnen. Dan wordt het improviseren en je stelt de ‘schema’s’ bij. Uiteindelijk kom je toch gewoon in Santiago op de manier zoals die op dat moment bij je past. Go with the flow, gebaseerd op een vast vertrouwen in mens en natuur. Je mee laten voeren door de onontkoombare en onzicht-

bare krachten. Dit kost nauwelijks energie en je ziet alles wat er om je heen is en gebeurt. Tijdens zo'n tocht leef je dan met de dag nadrukkelijker 'in het moment'. Zo duren de dagen plezierig lang en lijken in het beste geval niet over te gaan. Soms is morgen dan zo ver weg.

Santiago is een reis van gele korenvelden, zinderende hitte, gouden zon en verre einders, waarachter weer verre einders. Een reis van bijna permanente verwondering over de schoonheid, dat wat je vaak over het hoofd ziet. Een reis van onverwoestbaar optimisme, geloof en vertrouwen. Je reist nooit alleen, ook al reis je alleen. Er is iemand die over je waakt.

Wegen voeren naar een eindpunt, dat dan weer beginpunt wordt. Ik ging niet naar Finisterre - het einde van de wereld waar iedereen na Santiago naar toe ging- maar naar Noya. Noya, omdat het associaties met 'nieuw' bracht, met begin. Aan een einde was ik niet toe, zoals ik eigenlijk nooit aan eindes toe ben. Verder door naar Noya was ineens, in een zinderend moment van absoluut inzicht, alles helder. Dit gaf rust, enige zekerheid, groot plezier en groot optimisme.

De aard van het wezen is onveranderbaar. Bijna 20 jaar na Santiago, bij het herlezen van de tekst, is er in de essentie niets veranderd. Dat geeft rust. De oude vragen blijven er en dat is goed zo. Gaandeweg het verhaal besef dat ik nog steeds dezelfde dingen mooi vind, me nog steeds over dezelfde dingen druk maak en dat nog steeds dezelfde dingen mij raken. Goed werk heeft tijd nodig, dit ook. Onderweg heb je veel tijd. Om alles te zien en te plaatsen, te begrijpen, te accepteren en er het beste voor je zelf uit te halen. En het daarmee dan ook te doen. Dat is Santiago ook. Dit inzicht verandert het leven niet zozeer, maar zorgt er zo voor dat het mooier leeft.

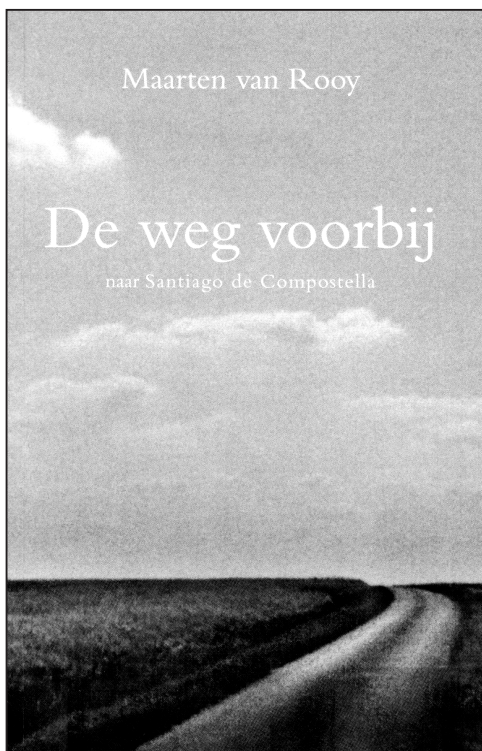
Het is een bevrijding om op de fiets te stappen. "Van wat?", is dan de vraag. Van jezelf, van je ambities, visies, ideeën, vanzelfsprekendheden, van de wereld om je heen? In belangrijke mate om het alledaagse achter te laten. Het aardige is dan wel dat wat je doet om het alledaagse achter te laten, het alledaagse wordt. En het weer plezierig kan zijn terug te gaan naar het alledaagse dat je verliet.

Santiago is een reis van rust, ondanks de inspanningen van het lichaam en het zinderen van de geest. Niet alleen de grootsheid van de schepping zien in het kleinste, ook het gevoel ervaren er volledig deel van te zijn. Volgens mij is de kans dat dit je overkomt het grootst als je alleen op pad gaat. Ik denk daar-

om dat je zo'n exercitie vooral ook een keer alleen moet doen, in het beste geval de eerste keer.

Santiago is daarom veel meer dan het volgen van een weg. Het kan voor iedereen op zijn eigen manier die weg ver voorbij zijn. Dat laat "De weg voorbij" meeslepend en inspirerend zien, met dat ene risico ... Allez vite!

Maarten van Rooy

'De weg voorbij' ISBN 978-90-817282-1-8

- Boekhandel Elckerlijc Boxtel, www.elckerlijc.nl, info@elckerlijc.nl Markt 25, 5281 AV Boxtel, 0411 675390

- Read Shop, Petrus Dondersplein 14/2 in Sint-Michielsgestel 073 551 51 13.

9,90 euro (12,50 inclusief verzendkosten)

Oud-Beekvlieter Ton van Loon overleden

Ton van Loon

Op 24 november 2011 is in zijn woonplaats Oisterwijk Ton van Loon overleden. Op 30 november werd hij begraven op het Joanneskerkhof. Voor de biografie van deze spraakmakende oud-Beekvlieter putten we uit de recente gegevens van uitgeverij A. van den Oord (Brabantse geschiedenis en Tweede Wereldoorlog).

Ton werd geboren op 1 maart 1918 te Waalwijk als de zoon van lederfabrikant Norbert van Loon en groeide op met zijn tweelingbroer Piet en nog twee broers en een zus in een behoudend katholiek milieu. In zijn jeugd kwam de persoonlijke ontplooiing niet uit de verf. Daar was geen tijd of plaats voor. Zo leed zijn broer Piet sinds zijn vijfde jaar aan kinder-

verlamming en het was Ton die hem hielp. Ton trok dagelijks met hem op, duwde zijn wagentje en werd zijn onafscheidelijke metgezel: 'Ik leefde en bestond in die jaren geheel voor hem'. Toch schonk de verzorging van zijn broer hem de nodige vreugde want op twaalfjarige leeftijd besloot hij zich voortaan te willen richten op het helpen van anderen. Een opleiding tot priester lag dan ook in het vooruitzicht. Hij doorliep het kleinseminarie Beekvliet te Sint-Michielsgestel en daarna vervolgde hij zijn priesterstudie - tijdelijk onderbroken door een zwakke gezondheid - aan het grootseminarie te Haaren. Voorspoedig verliep die periode beslist niet. Behalve zijn fysieke tegenslagen, die een gevolg waren van zijn aanleg voor tuberculose, stapelden ook de psychische problemen zich op.

Desondanks verliet hij op 25 juli 1945 Haaren als gewijd priester. Maar een feest was dat voor hem nauwelijks: in oktober 1944 werden Ton en zijn broer Kees gearresteerd en naar de SD-gevangenis in Den Bosch gebracht. Ton werd er na enkele weken uitgepraat door iemand van het grootseminarie. Kees verdween via Amersfoort naar Duitsland en stierf op 17 december 1944 in concentratiekamp Neuengamme. In een interview *) zegt Ton daarover: "Kees was - zo hoorden we later - in Hamburg onder vreselijke omstandigheden tewerkgesteld en stierf daar al na drie maanden door uitputting."

'We hoorden het op de avond van 4 mei 1945 toen er al een feestgeur in de straten hing. Een paar weken later was mijn priesterwijding. Ik zat aan de feesttafel als een geslagene'. Ton van Loon werd kapelaan in Veghel, Goirle, en Tilburg. Op 15 augustus 1965 werd hij benoemd in de Joannesparochie te Oisterwijk, waar hij de opdracht kreeg een nieuwe parochie te stichten.

Vooruitstrevend en oecumenisch in "zijn" Levenskerk

De jaren daarna startte in overleg met de Hervormde Gemeente onderzoek naar de mogelijkheid van een gezamenlijk kerkgebouw, maar de onderhandelingen

ketsten na drie jaar alsnog af. Van Loon had gekozen voor de naam Levenskerk (1 maart 1966) en die werd op 21 februari 1971 geopend. Zijn kerk moest geen machtsbolwerk worden, maar was bedoeld en gebouwd als een tent, opgeslagen tussen de mensen, flexibel, kleinschalig en laagdrempelig, ook voor andersdenkenden toegankelijk. Architect Van Meerendonk uit Bladel vond het ‘tentdak’ uit en de Oisterwijkse binnenhuisarchitecte Lidewij Willems zette de vlonders tegen de muren en daarop de stoelen in cirkels rondom het altaar. Dit werd de beste opstelling gevonden ‘om een stroom door te geven’. Van Loon was een vernieuwend pastoor, met zijn oproep tot zelfmeditatie en zelfbewustwording bevorderde hij een kerk waarin mensen een andere plaats innamen dan traditioneel gebruikelijk was. Van 1976 tot 1980 was hij tevens kapelaan in Moergestel.

Van pastoor tot Zenboeddhist

Rond 1975 omarmde Van Loon het zenboeddhisme. Toen de kerk in de jaren tachtig een meer conservatieve wending maakte, legde hij op 15 juni 1986 met pijn zijn pastoorsfunctie neer. Vanaf 1991 was hij als columnist verbonden aan het Kerkklokje, later Nieuwsklok. Zijn laatste column verscheen op 20 oktober 2011. Vanuit zijn intercultureel enthousiasme was Van Loon ook lange tijd verbonden aan het asielzoekerscentrum in Oisterwijk. Ton van Loon werd in 2009 benoemd tot Lid in de Orde van Oranje-Nassau.

Traditie van verzet

Opmerkelijk is het dat een van zijn voorgangers in de Oisterwijkse Joannesparochie, Jos Slegers, een actieve verzetsman was in WO II. Deze oud-Beekvlieter vertrok in september 1924 naar het kleinseminarie te Sint-Michielsgestel en was kapelaan in de Joannesparochie van 1942 tot 1945. Toen de pastorie op last van de Duitse bezetter op 20 oktober 1943 ontruimd moest worden, werd hij ‘duikhoofd’ voor de organisatie die zich bezighield met het zoeken van onderduikadressen voor jongens die aan de verplichte Arbeidsinzet wilden ontkomen. Hij was o.a. pastoor te Tilburg, waar hij in 1992 overleed. In 2010 besloot het gemeentebestuur een straat naar hem te vernoemen in de wijk Pannenschuur.

Bron: Uitgeverij A. van den Oord

Literatuur:

- Siebe Thissen, *“Flierefluiten dankzij de Christusgeest”*
- *Het spiritualisme van Ton van Loon’, Theo Cuijpers e.a. (red.)*
- *Naar verluidt. Kerk en pers in Oisterwijk (Oisterwijk 1992) 141-146*

**) Interview met Ton van Loon over zijn oorlogsherinneringen op website Waalwijks archief*

Peter van Overbruggen (1967)

"Het laatste gedicht" van Leo Mesman

In januari 2012 belandde een gedicht van oud-Beekvlieter Leo Mesman in de top 100 van de Turing Nationale Gedichtenwedstrijd 2011-2012. Bovendien kreeg de dichter met zijn poëtische inzending voor de tweede keer een plek in de Top-20 van het radioprogramma "Met het Oog op Morgen". Daar werd het gedicht door Rob Schouten voorgelezen.

Het laatste gedicht

Stel, dit wordt het gedicht
dat alle andere gedichten overbodig maakt.

Ik word de enige winnaar van de (laatstel)
Turing Nationale Gedichtenwedstrijd.

Er breekt een algehele poet's block uit,
die Ramsey Nasr en alle andere dichters
in Nederland en Vlaanderen het zwijgen oplegt.

Sommige uitgevers lachen in hun vuistje,
eindelijk verlost van een vaste verliespost.

Maar daar staat een heel leger aan poëten,
redacteuren, professoren en juryleden tegenover,
die hun werk, inkomen en status kwijtraken.

En dat in een tijd waarin de culturele sector
het toch al zo moeilijk heeft!

Daarom hoop ik van harte dat dit gedicht
niet als het best denkbare uit de bus zal komen.

Velen blijft dan onnodig leed
en mij de eeuwige roem bespaard.

Leo Mesman (ex.jr. 1967)

Het gedicht is opgenomen in de bloemlezing De toverhazelaar ISBN 978 90 457 0538

Oproep

Promotie? Stuur een proefschrift!

Zoals in deze editie duidelijk te merken is in de rubriek Personalia, zijn er met grote regelmaat oud-Beekvlieters die succesvol een promotietraject afronden. Graag willen we alle promoverende oud-Beekvlieters erop wijzen dat de school en de reünistenvereniging graag op de hoogte worden gehouden van (de datum van) je promotie. Niet alleen wordt je naam dan vermeld bij Personalia, maar als het even kan probeert een van onze (oud-)docenten de promotiebijeenkomst ook te bezoeken – met name oud-rector Wintjes en oud-conrector Smolders bezoeken met grote regelmaat de Nederlandse universiteiten om wetenschappelijk oud-Beekvliet te bewonderen. Vandaar deze oproep aan promovendi: stuur een exemplaar van je proefschrift naar Beekvliet!

En wat onze rubriek Personalia betreft geldt hetzelfde uiteraard voor afstuderen, trouwen, geboortes of andere bijzonderheden: stuur ons gerust een berichtje als je iets feestelijks te melden hebt.

Personalia

Geboren

Op 26 juni werden geboren Ruben en Thijs, zonen van Miriam Gondrie (1996) en Freek Hoven, en kleinzonen van Kees Gondrie (oud-docent wiskunde)

Op 29 december werd geboren Annemijn, dochter van Koen van Dillen en Josefiën van den Heuvel. Koen is als docent beeldende vorming verbonden aan Gymnasium Beekvliet.

Overleden

Op 7 maart is Marcel Luckel op 58-jarige leeftijd overleden. Marcel was van 1990 tot 2006 als docent Engels verbonden aan Gymnasium Beekvliet.

Op 16 maart is Floris van den Biggelaar op 30-jarige leeftijd overleden. Floris heeft in 2000 eindexamen gedaan op Gymnasium Beekvliet.

Afgestudeerd

In juni 2011 is Inu Goossens (2006) afgestudeerd aan het Conservatorium in Den Haag in jazz-zang.

In november is Rob van der Burgt (2006) afgestudeerd in de economie en bedrijfswetenschappen, afstudeerrichting Finance, aan de Universiteit van Tilburg.

Meta van Veghel (2008) heeft aan de Rijksuniversiteit Groningen de bacheloropleiding Technische Bedrijfskunde cum laude afgerond.

Lisa van Weert (2008) heeft aan de Rijksuniversiteit Leiden de bacheloropleiding Biofarmaceutische Wetenschappen cum laude afgerond.

Gepromoveerd

Op 14 oktober is Dorien van Dartel-Verhallen (2001) aan de Universiteit Maastricht gepromoveerd op haar proefschrift “Detection of developmental toxicity using differentiating embryonic stem cells; a transcriptomic approach”.

Op 6 december is Charlotte Haaxma (1996) gepromoveerd op haar proefschrift “New perspectives on preclinical and early stage Parkinson’s disease” aan de Radboud Universiteit te Nijmegen.

Op 21 december is Cesca van de Ven (2002) gepromoveerd aan de Universiteit Utrecht. De titel van haar proefschrift was: ‘Cdx, Hox and the genetics of axial extension in the mouse.’

Op 13 januari promoveerde Thomas van den Akker (1997) op zijn proefschrift ‘Medical Mirrors: maternal care in a Malawian district’. Thomas heeft enkele jaren als arts in Malawi gewerkt; een tijd geleden heeft hij ook gastlessen op Beekvliet verzorgd over zijn werk daar.

Op 17 februari is Meike Heessels (2001) gepromoveerd op haar proefschrift “Bringing home the dead. Ritualizing Cremation in the Netherlands” aan de Radboud Universiteit te Nijmegen. Meike is werkzaam aan de Hogeschool van Arnhem en Nijmegen als onderzoeker en docent, waarbij zij zich focust op interreligieuze dialoog in de zorg. Tevens doceert ze kwalitatieve methoden bij de faculteit Managementwetenschappen van de Radboud Universiteit.

17 februari was aan de RU Nijmegen dé dag om als oud-Beekvlieter te promoveren: Loes van der Zanden (2001) verkreeg die dag eveneens haar doctorstitel met het proefschrift ‘Aetiology of hypospadias; from genes to environment and back’.

Benoemingen

Per 1 februari is Harold van Rijen (1985) benoemd tot Professor of Innovation in Biomedical Education aan de afdeling Fysiologie, divisie Hart en Longen, van het Universitair Medisch Centrum Utrecht.

Prijs

Sander Lestrade (2000) heeft tijdens de Grote Taaldag in Utrecht de AVT/Aneladissertatieprijs in ontvangst genomen. Zijn promotieonderzoek “The Space of Case” werd binnen het vakgebied der taalwetenschappen als het beste van 2011 beschouwd. Sander doet vooral onderzoek naar ruimtelijke taal en het ruimtelijk gebruik van naamvallen.

Colofon

Tempora Nostra is het blad van de reünistenvereniging Beekvliet, Nunc Meminisse Iuvat. Het verschijnt drie keer per jaar en wordt verspreid onder de leden van de vereniging, sponsors en op Beekvliet.

Bijdragen kunt U per e-mail sturen naar het redactieadres.

De redactie beslist over plaatsing van bijdragen en ze behoudt zich het recht voor om stukken in te korten.

Het volgende nummer van Tempora Nostra verschijnt in september 2012. De kopij daarvoor dient voor 15 juli 2012 binnen te zijn.

De redactie bestaat uit: Kees Quinten (1967), Jan Lurinks (1952), Tjeu van Ras (1969) (eindredactie), Peter van Overbruggen (1967) (redactievoorzitter), Mirjan Boot – de Werd (1988) en Patrick van Aarle.

Redactieadres:

Tempora Nostra, p/a Tjeu van Ras, Kerkakkers 9, 5411 TN Zeeland.
e-mail: tjeuvanras@hetnet.nl

Adreswijzigingen naar : reunisten@gymnasiumbeekvliet.nl

Opmaak/vormgeving : Studio Blik, Jacqueline Hafkenscheid,
Ruwenbergstraat 12a Sint-Michielsgestel

Oplage: 750

Antwoordcoupon

- Ik ben verhuisd naar onderstaand adres:
- Ik wil lid worden en machtig Nunc Meminisse Iuvat:

Machtiging

Ondergetekende verleent hierbij tot wederopzegging machtiging aan:
Reünistenvereniging Nunc Meminisse Iuvat om per jaar een bedrag van
€12,50 af te schrijven van Bankrekening: _____ of
Postrekening: _____ ten name van:

Naam: _____

Adres: _____

Postcode: _____ Woonplaats: _____

Telefoon: _____ Examenjaar: _____

Studierichting: _____ Beroep: _____

Wegens contributie NMI

Datum

Plaats

Handtekening

Opsturen naar: Penningmeester Reünistenvereniging NMI
Postbus 31, 5270 AA Sint-Michielsgestel

